

מראי מקומות - פסחים

פט:

- א.** בני חבורה רשאי לחלק או אינן רשאי לחלק כתב המלא הרועים שלכאורה שאלת הגמרא היא לחלק מדעת כולם כשרוצים כולם לחלק, וכן משמע מלשון רש"י. והקשה, שאם כן מה פשטה הגמרא מהא דידי יפות, שמא בידי יפות יכולים לחלק אפילו שלא מדעתם, אבל באין ידיו יפות אין רשאי לחלק אלא מדעת כולם. ובמאירי כתב, שבני חבורה שאינם גרגרנים, אע"פ שאם נתרצו כולם בכך רשאים לברר לעצמם חלק כל א' וא', מכל מקום אין כופין זה את זה בכך. ומשמע שלמד זאת מהדין של ידיו יפות, שיכולים לחלק חלקם מדעתם, ולכך יכולים לסלק הגרגרן מעליהם אפילו שלא מדעתו.
- ב.** רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עריבו ריפתא וכו' כתב המאירי שמבואר מכאן שלענין סיבולת, יכולים לכופף זה את זה לברר חלקם, אפילו אם אין אחד מהם גרגרן, שהרי יש שממהרים לאכול, ויש שאינם ממהרים כל כך לאכול. ומוכח כן ממעשה זה, שהרי רב פפא ורבינא ודאי לא היו גרגרנים, ומ"מ אמרו דמדאותיב ליה מסיבולת דפלג ליה, ומוכח שדין זה שכופין שייך אפילו אם אינם גרגרנים.
- ג.** הממנה אחרים עמו על פסחו ועל חגיגתו מעות שבידו חולין פירש רש"י, חגיגת ארבעה עשה, שאף היא באה לכל המנויין. וכתב המנחת חינוך (מצוה פח אות א בקומץ מנחה) שמשמע מדברי רש"י שחגיגת חמשה עשר אינה באה בשותפות, שאם לא כן, מי הכריח את רש"י לפרש שהיא חגיגת ארבעה עשה, אלא ודאי סובר שחגיגת הרגל אינה באה בשותפות, ושלא כשיטת הטורי אבן (חגיגה ו) שאף חגיגת הרגל באה בשותפות.
- ד.** והמוכר עולתו ושלמיו לא עשה ולא כלום פירש רש"י, להתכפר בה אחר, לא עשה כלום, ואין העולה קריבה אלא לשם בעלים הראשונים. וביאר הקצות החושן (סי' תו סק"א), שאף לדעת רבי יוסי הגלילי שקדשים קלים ממון בעלים הוא, ויכול למכור קרבנו, זהו רק לענין אכילת הבשר, אבל לענין הקרבת הקרבן, אינו נקרב אלא בעד המוכה, ואין שייך למכור קרבנו באופן שהלוקח יוכל להקריב הקרבן בשבילו.